

KASPARŮV DUCHOVNÍ PŮVOD

Terry Boardman

Pokusíme se o předběžnou odpověď na otázku: Odkud přišel Kaspar Hauser? Rudolf Steiner naznačil, že:

„Individualita, která se skrývá za závojem Kaspara Hausera, je bytostí, která od samého počátku působila inspirujícím způsobem do rosekruciánských souvislostí a potom se 29. září 1812 inkamovala jako syn velkovévody Karla z Bádenu a jeho ženy Stephanie de Beauhamais. Kaspar Hauser měl naplnit důležité poslání esotermího křesťanství... Nejde o otázku, kdo byl Dimitrij, kdo byl Kaspar Hauser, ale čeho mělo být jejich prostřednictvím dosaženo. Měli bychom se zabývat otázkou, co mělo být jejich prostřednictvím vykonáno, protože takovým směrem zkoumání získáme klíč k pochopení mnoha problémů.“

„co skrze ně mělo být vykonáno...“ Jinými slovy, zabývat se Kasparem Hauserem znamená zabývat se budoucností. Povšimněme si, že Rudolf Steiner přivádí naši pozornost k tomu, kdy se Kaspar Hauser inkarnoval: den svátého *archanděla Michaela roku 1812*; a kde: *Báden v jižním Německu*-, a k: *důležitosti jeho poslání*. K výše uvedeným poukazům si připomeňme, že Kaspar Hauser byl *andělskou bytostí*, a že tedy Rudolf Steiner nebyl schopen nalézt žádnou jeho předchozí inkarnaci od časů *Atlantidy*.

Tyto aspekty - jeho andělská a v jistém smyslu prehistorická povaha (zvláště krátce poté, co se objevil), jsou dobře dosvědčeny těmi z jeho okolí: povšimli si mimořádné *ostrosti jeho smyslů, jeho schopnosti soucítění a oddanosti*. Žalářník Hittel řekl, že by přísahal na Kasparovu nevinnost, „i kdyby sám Bůh říkal opak“. Daumer vyciřoval, že Kaspar byl „rajským pravzorem člověka“. Tucher ho popsal jako „člověka před pádem do hříchu“. Feuerbach prohlásil, že byl „živoucím popřením učení o prvotním hříchu“. Slovo „religion“ (náboženství) znamená doslova „opětné svázání“ anebo abstraktněji „znovuspojení“ - znovuspojení s božským, což předpokládá na prvním místě ztrátu tohoto spojení. Ti, kdo neztratilí spojení, nepotřebují náboženství. To nám připomíná vtip o křesťanském misionáři, který kázal evangelium skupině „necivilizovaných“ ostrovanů, vzdal se úsilí, a když odplouval domů, zanechal za sebou Bibli v naději, že jednoho dne přivede Bůh ostrovany k tomu, aby si v ní četli. Když se jeho lod vzdalovala, jeden člen kmene za ním běžel vodou s biskupovou Bibli a volal: „Biskupe, zapomněl jsi na toto!“ Kaspar nebyl svou přirozeností *religiózní* (náboženský), ale „*ligiózní*“ (zbožný). Konec konců byl bytostí, která neměla žádné, anebo jen velmi málo předcházejících inkarnací.

Měl odpor k materiálnímu pohodlí a návykům, opilosti a masu. Daumer zaznamenal, že maso činilo Kaspara tupým. Vždy se postaral o svoje koně na hraní dříve než o sebe a nakrmil je první. Vskutku měl odpor k veškerému násilí. Podle Feurbacha: Jeho celá bytost a chování prozrazovaly v něm dítě ve věku sotva dvou tří let v těle mladíka.“ Jeho paměť byla vskutku zázračná, přesto neměl žádné náboženství nebo dogma; pokročil od „přirozeného“ ateismu k hlubokému citu pro Krista prostřednictvím výchovy Daumerovy a Fuhrmannovy, procesu, kterému napomohl svojí rovněž zázračnou vůlí a schopností učit se, jaké můžeme vidět u velmi malých dětí. Měl silně vyvinutý, naivní a dítěti podobný smysl pro to, co je spravedlivé a co nespravedlivé, a schopnost odpouštět; nikoho neobviňoval ani na své smrtelné posteli a říkal „nikdo mi nic neudělal“. Jak intuitivně řekl Daumer, „zemřel se lží, ale byla to lež anděla.“

Uvážíme-li, že život Kaspara Hausera, kdyby žil, by se odvíjel v průběhu války v nebi (1841-1879) a že svůj skutečný život prožíval v průběhu období, v němž, podle Rudolfa Steinera, lidstvo sestupovalo do nejtemnějšího období filosofického materialismu (od 40. let dále), že se narodil ve

věku Gabriela - v době, v níž se spojení člověka s fyzickým světem stává po všech stránkách nejsilnějším, ve druhé sedmině (1721-2029) 5. poatlantské epochy, jež se celá týká rozvoje individualismu člověka, jeho nezávislosti, spoléhání se na sebe a své svědomí ve vztahu k materialismu a k jeho utkávání se s nerostnou rovinou existence, a jež je svojí podstatou rovinou rozdrobení a oddělení (tj. odcizení se vesmírnému celku) - potom hlavním úkolem v této 5. poatlantské epoše je *porozumění otázky zla*, a my můžeme začít tušit rosekruciánské a manichejské rozměry poslání Kaspara Hausera. Neboť tato 5. poatlantská epocha je první skutečně křesťanskou epochou. Na rozdíl od té 4. bude celá 5. epocha proniknuta vědomým poznáváním Krista. Zatímco druhá polovina 4. epochy byla jaksi zastrašena a přemožena obrazem kříže a ukřižování, výzvou pro 5. epochu bude probudit se k chápání významu růží zmrtvýchvstání. To se bude muset stát za těch nejobtížnějších možných podmínek, jak například jasně ukázaly události 20. století svými válkami, pronásledováním, hroživou destrukcí nevinnosti, přírody, etnických menšin a samotného dětství, protože sestup do materialismu bude tak silný a lidské vědomí se stane tak spavým, že pouze setkání s radikálním zlem bude dostačovat k tomu, aby se naše svědomí probudilo k dobru. V nejhlubší temnotě budeme vyzýváni, abychom se probudili do duchovní reality.

To je to, co osud Kaspara Hausera ukázal lidstvu svojí doby a co nám stále ukazuje dnes: jak jeho skutky projevují zesílené Kristovy síly a jak on spolupracuje s Kristovou mocí k vykoupění zla. Tak je jasné, že Kaspar Hauser byl a je velkým společníkem Máního, Christiana Rosenkreutze a samotného Krista. Kaspar Hauser nedosáhl mnoho ve vnějším smyslu velkých, světem uznávaných historických skutků; stal se známým prostřednictvím zla, které na něm bylo spácháno a prostřednictvím kvalit své bytosti, jimiž na ně odpověděl.

Během doby Kasparova života vidíme v Napoleonovi příklad luciferského zla - v pokusu posunout historii nazpět do faraónské minulosti, založené na osobním nadání a genetické linii člověka. Nelidskost, mechanizace, snižování důstojnosti, otroctví průmyslové revoluce a bezohledný nový finanční a obchodní diktát takových, jako byli Rothschildové a Východoindická společnost, jsou dokladem zla ahrimanského. Ale zacházení s Kasparem Hauserem prozrazuje i asurské zlo - pokus ne jen zastrašit či zotročit, ale vyhladit lidské ego.

Tak jako byl uvězněn v Pilsachu ve věku zhruba tří let, kdy se jeho ego spojovalo s fyzickými a éternými schránami, právě tak byl zabit pouhé tři měsíce po svých 21. narozeninách, kdy se jeho ego, po třech sedmiletých obdobích vývoje fyzické, étemé a astrální schrán, chopilo těchto schrán. To je normální průběh vývoje každého člověka a smrtící útok jako takový na Kaspara Hausera v tomto věku značí útok na ego všech lidí. Ve svém vývoji přešel Kaspar v průběhu pouhých pěti let od označování sebe jako „Kaspar“ a „my“ k „já“ a nakonec po své confirmaci k „Já“ ve vztahu ke Kristovi (I-CH, pozn. překl.). Vzhledem k tomu, že podle pastora Fuhrmanna, jeho cit pro Krista byl hluboký, pak Kaspar Hauser v oněch pěti letech rekapituloval celý průběh lidských dějin - jak to skutečně činí většina moderních dětí od narození do věku 21 let - a potom přešel dále za něj do nové fáze lidského vývoje, v němž já žije v harmonii s Kristem: uskutečnil úkol lidstva v 5. poatlantské epoše. To znamená, že to nejsou tři síly duše, o něž se zde jedná - myšlení, citění, vůle - ale samo já. Jevy provázející dětství Kaspara Hausera, včetně úvodní záhady rodičů, chybění určitého jména daného mu jeho pravými rodiči a také okolnosti jeho smrti, poukazují na vztah mezi lidským já a povahou zla. V první části Fausta se Goethe zmiňoval o „oně moci, která vždy usiluje o zlo, ale způsobuje dobro“. Tím mínil, že zlu jsou vymezeny hranice; v lidské existenci existuje faktor, který se vymyká mefistofelské mazanosti.

Manichejská cesta je cestou od temnoty ke světlu - odpuštění, jako způsob vykoupění těch, kdo konají zlo, tím, že do vůle je vneseno myšlení. Nejdříve musí být věci pochopeny, aby mohly nastat snášenlivost a odpuštění: poznání pravdy musí předcházet usmíření. Podle Rudolfa Steinera se manichejská cesta zabývá „kultivováním vnějších forem života“, čímž je míněno pročištění soužití člověka s druhými - společenského života. Anthroposofie se vynořila prostřednictvím německé

kultury, která zrodila Bacha a Beethovena, Fausta i Hitlera. Manichejská cesta je cestou proměny celé společnosti, ne jenom osvícení jednotlivců. Německá kultura je v centru evropské kulturní trojčlennosti, což znamená, že má přirozený sklon k politické oblasti, oblasti společenských práv a odpovědnosti. Snacha Anselma Feuerbacha Henriette Feuerbachová v roce 1884 napsala, že chtěla uzamknout to, co věděla o Kasparu Hauserovi do železné truhlice, která „by byla otevřena 17. prosince 1933“. Nevědomky tak spojila Kaspara Hausera s Adolfem Hitlerem, který přišel k moci toho roku a také s událostí Druhého příchodu Krista, s vnímáním lidstva éterného Krista, které začalo také v té době.

Mars a Merkur

Tato pozorování nás zavádějí do středu mystéria Kaspara Hausera. Při pokusech osvětlit význam oběti Kaspara Hausera Peter Tradowsky píše: „Francouzská revoluce se svými ideály svobody, rovnosti a bratrství nemohla přinést plody... impuls daný hrabětem St. Germain nemohl být následován. Byl nahrazen dílem Napoleona a to samo nemohlo mít žádné pokračování. Impuls Goetha a Schillera v době jejich života také nemohl uspět. Schiller zemřel sedm let před narozením Kaspara Hausera, když psal svého Dimitrije, příběh o princovi, který jako Kaspar zemřel za tragických okolností. Rudolf Steiner také při různých příležitostech řekl, že goetheovci neuspěli. 24. ledna 1919 v Dornachu naznačil, že polovina 19. století byla klíčovým bodem obratu, tedy 40., 50. a 60. léta 19. století. Kasparovi by bylo 36 let, byl by v ústředním bodě svého vlastního života a ve své biografii na počátku svého období duše vědomé (35-42). Steiner řekl, že do poloviny 19. století bylo vše německými idealisty klasického a romantického období pojmáno z hlediska osobní svobody. Po revoluci roku 1848 bylo vše chápáno v abstraktních společenských pojmech. Střední třída byla do 70. let (přibližně 33 let, 1845-1878) dána příležitost, aby vstřebala abstraktní sociální ideály 40. let a jednala podle nich. Zůstala však spát a neuspěla v tom. Důsledkem bylo, že namísto převedení liberálních ideálů 40. let do hnutí vynořující se dělnické třídy, se buržoazie stáhla ve strachu zpět, přimkla se k vyšším třídám a opustila dělnickou třídu; společenské hnutí tak padlo do rukou extrémních revolucionářů. Rudolf Steiner to vyjádřil takto:

Charakteristickým rysem epochy duše vědomé je izolovanost člověka. To, že je vnitřně oddělen od svého souseda, je důsledkem individuality, rozvoje osobnosti. Ale tato oddělovající tendence musí mít svůj opačný pól a tento protipól spočívá v kultivaci aktivního zájmu každého člověka o svého bližního.

Co bylo zapotřebí v 19. století? Hledět si nejenom jednotlivce a jeho oddělené osobnosti, což byla tendence na Západě, zvláště v Británii; a nejenom hledět si světa, což bylo případem na Východě, v Rusku („objektivní vědecký“ socialismus marxistů - západní abstraktní filosofie nábožensky uchopená Východoev-ropany), ale spíše vidět člověka ve světě. To nás zavádí do raného 17. století (1604-1613), do počátků veřejného rosekruciánského hnutí a pokusu o sňatek mezi impulsy Anglie a Německa symbolizovaného svatbou Friedricha a Alžběty (nebo Ferdinanda a Mirandy v Shakespearově *Bouři*, která byla předvedena n.i. svatbě Friedricha a Alžběty na den sv. Valentýna 14. února 1613). Tento mer kuriální rosekruciánský sňatek byl roztržěn válkou - impulsem Marsu, jehož éra (1170-1510) měla správně skončit o století dříve - a střední Evropa za to draze zaplatila. Také Rusko utrpělo vpádem ze Západu (z Polska) a bylo uvrženo do sedmi let chaosu (1606-1613). V prvním desetiletí 19. století další rosekruciánský impuls, odrážející nebeský kosmický obřad Michaela, se sem pokusil prorazit v německé kultuře v impulsech německého idealismu a byl opět zmařen v celo evropských taženích válečnického mistra Napoleona. Opět tu byl vpád do Ruska ze Západu (z Francie). Tak jako nečinnost Angličanů (král Jakub I.) z velké míry rozhodla události zápasu 17. století, tak nyní byly události rozhodnuty akcemi Britů (Pitt Mladší), kteří neustále financovali koalici proti Napoleonovi. Do této situace přišel Kaspar Hauser jako mladistvá duchovní kometa, stejně jako Dimitrij přišel v roce 1604 a Johanka z Arku v roce 1429-Schiller o Johance z Arku napsal: „Svět vskutku rád očerňuje všechno, co je zářivé a strhává do prachu vše, co je vznešené.“ Johanka byla

narozena 6. ledna Kaspar Hauser, který se narodil na den Michaela 29. září, musel být počat okolo 6. ledna (svátek Tří králů, Epifanie); od 6. ledna do 29. září je 266 dní. Rudolf Steiner hovořil¹³⁶ o tom, jak čistá duše Johanky z Arku porazila luciferský element v kultuře své doby, jak v anglické, tak ve francouzské, navzdory tomu, že luciferský element v anglické mocenské elitě Johanku zabil. Stoletá válka byla vedena Angličany, aby nastolili upřednostnění starobylého dynastického principu královské krve a genetické dědičnosti. To tvořilo základ nároku Edwarda III. na Francii. Steiner naznačil ve své přednášce z 19. ledna 1915, že nebezpečí v moderní době pochází více z ahrimanského elementu. Byl to ahrimanský element v anglické mocenské elitě skrze spřízněného Philipa Henryho, lorda Stanhopea, Pittova příbuzného, který přispěl k zabití Kaspara Hausera. Skutečná moc šlechtických rodin, které ovládaly Británii, už nebyla více založena na „modré krvi“, ale na obchodu, řemesle, průmyslu a čistě právním nároku na půdu. V roce 1431 i 1833 bylo vlastní zabití provedeno pachateli narozenými v zemi obětí, ale moc anglické elity stála za oběma vraždami. Anglie sama nezrodila žádnou takovou slavnou čistou mladou duši, snad s výjimkou synů Edwarda IV., princů zavražděných v Toweru (1483), o nichž je málo známo (jejich smrt měla zajisté mimořádné následky pro anglickou historii - jejím výsledkem bylo nastoupení na trůn a poté svržení Richarda III., který nastolil Tudorskou dynastii).

Francie byla prvním velkým nepřitelem Anglie; nesla v sobě politicko vojenského ducha 4. poatlantské epochy; Německo bylo velkým nepřitelem Anglie v ekonomii hnané 5. poatlantské epoše. Výsledek zabití Johanky z Arku a vítězství Francie znamenaly pro Anglii porážku jejího luciferského elementu - ztrátu politické nadvlády v 15. století: ztrátu Francie a pohromu Války růží. Vražda Kaspara Hausera vedla k vzestupu Bismarckova imperiálního Německa. Pyrrhovo „vítězství“ Anglie nad tímto Německem v roce 1918 znamenalo pro Anglii porážku jejího ahrimanského elementu - ztrátu Britského impéria samého ve 20. století a úpadek ekonomické moci Anglie (do roku 1917 přestala být Británie vedoucím národem světa jako výrobce, vývozce či věřitel). Anglická vůle k moci tak byla poražena v obou případech nevinnou duší. Tři roky Johanciny činnosti započaly proces anglického vývoje, který vedl pryč z Evropy a nakonec ven do světa. Pět let činnosti Kaspara Hausera bylo následováno procesem britského vývoje a anglicko-německým antagonismem, které nakonec vedly ke konci Britského impéria - a „návratu“ Británie do Evropy? Anebo bude úzkoprsá britská elita sabotovat i toto?

V Británii byla až donedávna vždy tendence obhajovat Stanhopea a podceňovat Kaspara Hausera (viz například Encyclopedia Britannica z roku 1911). Stanhopeův rodinný domov v Cheveningu v Kentu je nyní oficiálním sídlem tajemníků britského Ministerstva zahraničí. Britové, kteří ukončili imperiální fázi svých dějin, jež sahá zpět do roku 1604, kdy mírová smlouva Jakuba 1. se Španělskem umožnila britský námořní obchodní pokrok; fázi, o které lze říci, že jde dále nazpět až k Jindřichu VIII. a k jeho oddělení od Říma, nyní potřebují rozvinout větší stupeň etnického sebepoznání a nové chápání svého místa ve světě. Protože oni byli vůdčími zasněženými světa do principů oddělení, individualizace a osobnosti - toho, co Steiner nazýval „oddělující tendence“. Toho bylo paradoxně dosaženo prostřednictvím Britského impéria, které by se na první pohled mohlo zdát být integrujícím, sjednocujícím projektem. Ve skutečnosti bylo z velké míry vytvořeno z motivů hrabivosti a chtivosti po majetku a zabezpečeno použitím principu *divide et impera* (rozděl a panuj - pozn. překl.) Seznámilo národy a jednotlivce se zkušeností izolující individuality.

Toto je marsická tendence - rozdělovat a individualizovat - a to byla tendence Marsovy epochy (1170-1510), sklon zabývat se fyzickým a nerostným, symbolizovaný snad skutečností, že v posledních desetiletích Marsovy epochy byli evropští rytíři zcela uzavřeni do oceli a připomínali tak středověké roboty. Anglie toto plně přijala za vlastní do doby Jindřicha VIII. a Alžběty I. a pokračovala ve věku Gabriela v úspěšném přenášení tohoto marsického impulsu do oblasti řemesla a obchodu, který může být v nižší oktávě popsán jako merkuriální. Musí nám být jasné, že bez této tendence by nebyla nejen přírodní věda, ale ani žádný vývoj nižšího já, které by tak nemohlo být

proměněno do vyššího, duchovního já. Věk přírodní vědy musel nezbytně předcházet věku duchovní vědy - Gabriel musel předcházet Michaela. Avšak tato tendence, přenesená za svůj určený čas a přivedená do extrému, se stává zlem a, slovy Rudolfa Steinera, hrozí, „že zaplaví svět smrtí kultury a chorobou kultury“. Poté, co Británie šířila impuls k materialismu po celé 18. století, 19- stolci i potřebovalo protilátku - která byla dána Německem, jež se mělo stát ohniskem nové grálské kultury, a především Kasparem Hauserem, který měl být ve středu vyšší merkuriální léčivé moci nové grálské kultury, která by se plně rozvinula po začátku Michaelovy éry v roce 1879. Kasparova cesta v 19. století, podobně jako cesta Německa v 17. a 20. století, byla bolestnou cestou oběti v hrozivé temnotě a zlo činech. Ve dvanácti letech 1933-1945 muselo Německo zažít dokonce to nejradiálnější zlo. Ve své přednášce z 19. ledna 1915. Rudolf Steiner objasňuje, jak německá kultura a historie od časů stěhování národů ve 4. století je historií obětování elementu duše národa: „Německý duševní element byl obětován na oltář lidstva. Později se to opakovalo, ačkoliv méně zjevně.“ Zde se zmiňuje o způsobu, jímž různé germánské kmeny vplývaly do spojení s tím, co žilo v různých oblastech Evropy: Anglosasové v Anglii, Frankové ve Francii, Vizigótové ve Španělsku, Lombardové v Itálii. Porážka liberalismu v Evropě v 19- století vedla k masivní německé emigraci do zámoří, většinou do Severní Ameriky. To je ona vlastnost protipólu „oddělující tendence“ - „pěstování aktivního zájmu každého člověka o svého bližšího“, protilátka k izolaci, uvádění jednotlivce do vztahu k celku.

Zatímco němečtí emigranti se museli přizpůsobit zemím a společenstvím, ve kterých se usazovali, emigrace z Británie naproti tomu vedla k vytváření nových zemí, které byly ovládnuty anglicky mluvící většinou, vnímaly se jako součást Britského impéria (Kanada, Austrálie, Nový Zéland, Jižní Afrika) a hlásily se k bělošským, anglosaským, protestantským hodnotám. To bylo pokračováním „oddělující tendence“ a skutečně v prvních desetiletích 20. století existovalo mocné hnutí za federalizaci bílých národů Impéria, za jejich bližší spojení v jeden celek.

Vzhledem k tomu, že žádná kultura nerozvinula „oddělující tendenci“ do takového extrému jako Třetí říše, může se zdát přinejmenším problematickým hovořit o **německém** protipólu k této „oddělující tendenci“. Ale ve skutečnosti tak mnoho v nacistickém hnutí bylo přesným převrácením (jako rukavice obrácená naruby) německé grálské kultury, o níž Steiner říkal, že se měla vyvinout. To šlo až tak daleko, že Hitler velmi miloval Wagnera a zvláště Parsifala. Zájem nacistů o *Volksgemeinschaft* a *Volksgenossenschaft* byl stínovým protobrazem „pěstování aktivního zájmu každého člověka o svého bližšího“. Ve středoevropské kultuře „Já“ se nacisté snažili „Já“ vykořenit. V kultuře, v níž za časů Kaspara Hausera principy trojčlennosti zapustily pevné kořeny - přinejmenším ve filosofii a umění - nacisté kázali starobylou nauku „Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer.“ Pravý německý živel, jak se vyvíjel po mnoho staletí, byl ve skutečnosti uvězněn, nebyl už více viditelný, a na jeho místě svět vnímal zárodek zla, duchem cizí povaze lidství odpovídající polovině 20. století: Mefistofeles ovládající Fausta.

Kasparova oběť pro svět

Ale povaha oběti Kaspara Hausera jde dále než jenom k usnadnění toho, aby mohla německá kultura v Michaelově éře (1789- asi 2233) doplnit to, co přinesla britská kultura v éře Gabrielově (1510-1789). Souvisí s obětí pro celé lidstvo po celý zbytek 5. poatlantské epochy (do roku 3573). Jedná se zde o vztah ducha německého národa k události Druhého příchodu, k návratu Krista v éteremém světě, který začal v roce 1933 a bude pokračovat po celý zbytek 5. poatlantské epochy. Musíme se pokusit do hloubi prozkoumat to, co je snad nejhlubším výrokiem Rudolfa Steinera o Kasparu Hauserovi: „**Kdyby Kaspar Hauser nežil a nezemřel tak, jak žil a zemřel, spojení mezi zemí a duchovním světem by bylo úplně přerušeno**“. Protože konec konců, jak Rudolf Steiner jednou řekl Friedrichu Rittelmeyerovi ve spojitosti v 1. světovou válkou: „Věci se nemusely udát tím způsobem, jak se udály, ale co se stalo, bylo nevyhnutelné.“

Dříve než se pokusíme osvětlit tento úžas vyvolávající výrok Rudolfa Steinera o spojení mezi zemí a duchovním světem, vezměme v úvahu jeho poznámky o duchu německého národa samotném a pak si připomeňme sedm výroků Petra Tradowkého o souvislosti Kaspara Hausera s duchem německého národa. V přednáškách z roku 1910 *O poslání duší národů ve vztahu k teutonské mytologii*, kde se Steiner zabývá otázkou duší národa a duchů národa nejuplněji, je pozoruhodné, že neříká *nic* o duchu německého národa po roce 1413. Až do toho okamžiku (tj. začátek 5. poatlantské epochy duše vědomé) měly germánské národy různé kmenové nebo oblastní duchy národů, ačkoliv ještě předtím - nejpravděpodobněji před několika tisíci lety - všechny germánské národy měly jediného ducha národa. Potom říká, že vládnoucí duch času 5. poatlantské epochy vystoupil do tohoto postavení poté, co byl duchem jednoho z germánských národů; Steiner neříká, kterého to byl, a v celé sérii přednášek se o současném duchu německého národa samotného *nic* více nedozvídáme.

Potom 16. března 1915 v Berlíně, 100 let po uvěznění Kaspara Hausera, Steiner celkem podrobně hovoří o duchu německého národa ve výše zmíněné sérii přednášek *Osudy jednotlivců a národů*. Tady hovoří o velmi významném bodu v historii, v němž se duch určitého národa, duchovní bytost, spojuje s duší národa - což je souhrn citění, duševního života vytvářeného určitým národem - přiděleného onomu duchu národa. Toto spojování může nastat na různých úrovních etnického nebo národního vývoje, ale pak přijde čas, kdy se duch národa spojí s duší národa až k bodu, v němž dojde ovlivnění fyzických těl lidí. S pokračujícím časem duch národa vrývá svoji vůli stále hlouběji do lidské tělesnosti; to značí zesílení vůle ducha národa. Toto vyrytí fyzického těla nastalo pro Italy okolo roku 1530, pro Francouze okolo roku 1600, pro Angličany kolem roku 1650 a pro Němce kolem roku 1750. Polovina 18. století byla znatelně časem, kdy začala vyrůstat první semínka německého ide. il ismu, klasicismu a dokonce romantismu (například Goethovo *Utrpení mladého Werthera*). Avšak zatímco u jiných národností zůstal duch národa po svém „ses tupu“ spojen s tělesností svého lidu, v případě Němců okolo roku 1850 jejich duch národa opět vystoupil do duchovních výšin, přičemž s nimi zůstával stále spojen, avšak mnohem volněji než jiní duchové národů a méně s jejich fyzickým tělem. To dává Němcům méně národní a více universální charakter, říká Steiner, a je důvodem, proč je těžší jim rozumět než jiným národům. Uchovali si větší flexibilitu; to může být také důvodem, proč mají a pociťují větší nejistotu z důvodu poměrně nedostatečné svázanosti se svým duchem národa v poměrně vnání s Angličany, Francouzi nebo Španěly, kteří mají sklon se cítit ve své národní jistějšími a stabilnějšími.

Důvod tohoto zde popsaného německého jevu Steiner v roce 1915 neudává, jednoduše říká: „tyto věci mají vztah k hlubokým skutečnostem duchovního světa“. Mohli bychom si představit, že to možná souvisí s tím, že Němci žili v centru Evropy, a že přiměřeně k tomu u nich musí existovat větší „flexibilita“ duševního života ve středu, větší míra kvality rtuti, která se může pohybovat kterýmukoli směrem a vzít na sebe jakýkoli otisk. Britové dnes při pomýšlení na Druhou a Třetí říši mohou namítat, že Němci se často zdají být cokoliv, jenom ne flexibilní nebo rtuťovití, ale Steiner, s delší národní pamětí, často o Němcích říká, že právě toto je jejich povaha - schopnost vzít cokoliv, co k nim přichází z okolí a učinit to svým - ať už je to katolická církev, Shakespeare, francouzský jazyk, styl a militarismus nebo britská technologie a obchodnická bystrost; dnes bychom nepochybně zmínili amerikanizaci.

Můžeme si však povšimnout, že období 1750-1850 se kryje se záplavou pozoruhodných individualit v německé kulturní oblasti a s jejich opětným návratem do duchovních oblastí; také se kryje s přípravou onoho jihoněmeckého „grálského prostoru“ a zahrnuje též život a smrt Kaspara Hausera. *Je tedy možné, že Kaspar Hauser nějak souvisí se sestupem a opětným vystoupením německého ducha národa!*

Připomeňme si nyní sedm výroků Tradowského o duchu německého národa a Kasparu Hauserovi. Říká, že:

- Kaspar Hauser zprostředkoval spojení mezi duchem národa a národem;
- Kaspar Hauser byl prostředníkem ducha národa;
- (Daumer) cítil, že prostřednictvím Kaspara Hausera mohlo být udržováno spojení s duchem národa;
- ...lidstvu všeobecně bylo skryto, že se objevil na zemi jako nositel ducha německého národa;
- ...Kaspar jim byl poslán (německému lidu);
- ...Kaspar byl služebníkem ducha německého národa;
- ...Kaspar byl duchovní bytostí působící z duchovního světa.

Ústřední z těchto výroků - že Kaspar Hauser se objevil na zemi jako nositel ducha německého národa - je Tradowským podivně nedostatečně zdůrazněn, téměř jako by cítil, že ho nemůže příliš dotvrzovat. Autorovi této studie se však po přehlednutí jevů Kasparova života zdá, že toto byl vskutku mimořádně významný aspekt, *ačkoliv ještě ne celý příběh*, důležitého poslání pro esoterní křesťanství, o němž Steiner řekl, že Kaspar Hauser přišel naplnit. 1. září 1914 v Berlíně Rudolf Steiner objasnil, že Michael **byl**, ale nadále už **není** duchem německého národa, a že duchem německého národa (v roce 1914) byla „jiná bytost“. Můžeme si představit, že Michael byl jediným duchem národa všech německých národů v předkřesťanských dobách, načež různé germánské kmeny dostaly svoje vlastní duchy národa, jak bylo zmíněno výše. 19. ledna 1915 v Berlíně Steiner prohlásil, že Michael a duch německého národa jsou navzájem v naprosté harmonii (*durchaus in Einklage sind*). 18. - 20. května 1913 ve Stuttgartu přivedl svoje posluchače k pochopení, že Michael byl nahrazen poté, co vystoupil z řádu archandělů do řádu *archai* v roce 1879, ale kým, to blíže neurčil. Karl Heyer věří, že z toho, co Steiner řekl 20. května, můžeme vyvozovat, že byl nahrazen mezi archanděly strážným andělem Gautamy Buddhy, jenž po svém povznesení k buddhovství už strážného anděla nepotřeboval. Rudolf Steiner toto nepotvrzuje otevřeně.

Stojí Heyer ve svém dohadu na pevné půdě? Autorovi se zdá, že ano. **Prvky času a prostoru v příběhu Kaspara Hausera vskutku napovídají, že Kaspar Hauser (andělská bytost) byl opěrným bodem inkarnace německého ducha národa, jenž je „mladým“, teprve nedávno povýšeným archandělem (bývalým andělem Gautamy Buddhy).** Steiner při různých příležitostech prohlašoval, že Buddha je ve vztahu k bytosti Odina nebo Wotana, který sám byl z řádu archandělů a je ve skutečnosti členem řádu *archai*, který se zřekl vystoupení do tohoto vyššího řádu. Wotan/Odin tedy působil ve schránkách Gau- tamovy individuality, jenž nicméně měl svého vlastního ducha a jako inkarnovaná lidská bytost, která prošla mnoha inkarnacemi i svého vlastního strážného anděla. Tyto dvě bytosti, Odin a Gautama, jež obě učily své příslušné národy jak používat rozum, ačkoliv každý jiným způsobem, náležejí k merkuriálnímu proudu bytostí. Sféra Merkuru je spojována v esoterice s hierarchickým řádem archandělů. Když Gautama dosáhl osvícení, postoupil k buddhovství a zemřel, jeho strážný anděl byl osvobozen od svého úkolu. Rudolf Steiner jemně naznačil 20. května 1913, že tento Buddhův anděl postoupil do řádu archandělů (duchů národů) a zaujal místo archanděla, který sám vystoupil do postavení *archai*. Karl Heyer oprávněně vidí tohoto nového archanděla, tohoto „mladého“, dokonce nezralého archanděla, jenž může být považován za „syna“ Wotana/Odina v tom smyslu, že andělé jsou „synové života“, zatímco archandělé sami jsou „život“ (oheň), jako nového ducha německého národa a Rudolf Steiner o něm hovoří ve vztahu ke germánským a skandinávským národům a „čerstvým elementárním silám“; je to on, „kdo náleží nám všem v severní a střední Evropě... jako archanděl germánsko-skandinávského světa“. Sergej Prokofiev, opírající se o Steinera, jde ještě dále, a jmenuje Gautamovu andělskou bytost jako Vidara, „Tichého“, syna Wotana. Jestliže byl tento mladý, „nezralý“ duch německého národa andělem Bud dhy, učitele **neulpívání**, lásky a soucítění, není snad překvapením, že sestup na úroveň, kde by mohl ovlivnit svůj národ fyzicky, by pro něj nebylo snadné dosáhnout, a z tohoto důvodu tedy byl sestup zprostředkován

andělskou bytostí Kaspara Hausera. Tento archanděl, na rozdíl od Krista, nebyl schopen sestoupit k někomu, kdo byl úplně lidským ve svém duchu a kdo prošel mnoha inkarnacemi. To vyžadovalo čistou duši, bytost, která neměla žádná vtělení od doby Niefliheimu (Atlantidy), a navíc bytost, která by byla schopna snášet a odolávat zlu, se kterým s ní bylo zacházeno.

Němci, merkuriální národ střední Evropy, mají merkuriální úkol, jak předvídal Goethe, totiž vplývat do všeho jako léčivá, homeopatická dávka, šířit kulturami produchovnění myšlení. Rosekruciánství samo bylo merkuriálním úkolem, který se vynořil v Evropě zhruba v roce 1604. Není třeba říkat, že to neznámá, že pouze Němci mohou být rosekruciány, ale spíše, že duchovní proud musí vzejít z kulturní půdy vhodné pro jeho zúrodnění a růst. Právě tak jako buddhismus začal v Indii, křesťanství v Izraeli a islám v Arábii, a všechny se pak ze země své ho původu rozšířily po celém světě. Strom křesťanství vyrostl v Izraeli, vítr ducha roznesl jeho semínka a jedno z nich vyrašilo v Německu v rosekruciánství.

S ohledem na dvojí, faustovskou povahu Německa Rudolf Steiner řekl 22. června 1919 ve Stuttgartu: Jestliže Němec pochopí jak se zduchovnit, stane se požehnáním pro svět; jestliže to nepochopí, stane se prokletím světa.“ Tato merkuriální, janusovská dvojakost je důvodem, proč příběh o *Faustovi - Faustovi* doby Goethovy - je příběhem německým. Ke konci své knihy se Peter Tradowsky táže: „Existuje něco, co může osvětlit povahu Kaspara Hausera [a koby nějakým světlem?“ A odpovídá: *Kasparův vztah ke rtuti*, přičemž cituje Daumerův závěr, že „Rtutí je kovem, který má na Kaspara nejsilnější vliv,“ a také slova Rudolfa Steinera o tomto kovu:

Až se lidé stanou duchovnějsími, také rtuť ztuhne. Zlato a stříbro kdysi tvořilo kapky jako to dělá nyní voda. Skutečnost, že rtuť je ještě tekutá, souvisí s celým procesem zemského vývoje. Ztuhne, až posel bohů Merkur naplní své poslání. Uprostřed atlantské základní rasy byla rtuť přinesena

z Merkuru v éteméformě. Kdybychom neměli rtuť, neměli bychom Kristův princip. V kapkách rtuti musíme vidět, co bylo začleněno uprostřed atlantské epochy“.

To umožňuje Tradowskému dojít k jeho konečnému závěru, že Kaspar Hauser přinesl do temnoty Evropy, jejíž srdce bylo v zajetí materialismu, impuls *lásky*. V esoterice je odedávna známo, že okultním jménem Země je Mars-Merkur - první polovina, neboli inkarnující vlna zemského vývoje (involuce) je pod vládou Marsova principu kondenzace a zahušťování a druhá polovina, neboli exkarnační vlna (evoluce) je pod vládou Merkuru. V marsické fázi je vesmír vesmírem kosmické moudrosti, to jest činů bohů. V merkuriální fázi bude vesmír moudrosti proměněn ve vesmír lásky skrze skutky lidstva, jež bylo spaseno a „pokřtěno“ Kristovým činem na Golgotě a proměněno jeho merkuriálními léčivými posly lásky. Rtutí má v sobě ve svém stříbrném světle a plynoucí živé tekutosti kvalitu slunce a měsíce. Japonský alternativní léčitel Masaru Emoto, který vykonal velkou práci v oblasti krystalizace vody a významu výsledných obrazců, říká ve své knize *Skrytá poselství vody*,⁹ že podstatou vody je „vděčnost“, protože voda je bez já a jemně a pasivně přijímá, co je jí dáno. S touto vděčností v srdci může přijít kvalita smíření - křesťanský duch „Ne má, ale Tvá vůle se staň“ a buddhistická idea neulpívání a přijetí. Tento duch tekuté rtuti můžeme vycítit v dojemných slovech Kaspara Hausera samotného:

Smíření je největším zdrojem zázraků. Proměňuje vodu ve víno, zrna pisku v perly, kapky deště v balzám, chudobu v bohatství, to nejmenší v to největší, to neobyčejnější v to nejvznešenější, zemi v ráj. Krásné je srdce se všemi svými pohnutkami, jež setrvává v nejčistší harmonii se sebou samým. Krásný je život, v němž skutky jsou v co nej dokonalejším vzájemném souladu.

Kaspar přijal svůj osud v okamžiku smrti těmito slovy: „Ne má, ale Tvá vůle se staň...“ Svobodně a bez odporu přijal nezbytnost. Pro jakou nezbytnost se obětoval? Peter Tradowsky ve své poslední knize o Kasparu Hauserovi, vydané v roce 1998 jako odezva na nechvalně známou a nyní zdiskreditovanou genetickou analýzu nároku, že Kaspar Hauser byl potomkem rodu Bádenu, 150 říká, že aby mohla být přinesena oběť, musí tu být látka, která je obětována.

Slovo „tragédie“ bohužel dnes zdánlivě ztrácí svůj původní význam tím, jak média šíří poněkud zvládnutý význam tragédie, jako by to byla prostě smutná ztráta; když je dnes například dítě

zabito v dopravní nehodě, popisuje se to jako „tragédie“. To ale není tragédie ve skutečném smyslu toho slova. Všechny tragédie spočívají v obětování něčeho velkého k dosažení něčeho ještě vyššího; obsahují v sobě cosi hrdinského, ušlechtilého a povznášejícího. Tragedie je v beznadějnosti situace, ale také v tom, že strhává roušku mezi svčl a umožňuje nám zahlédnout vyšší význam události. V tomto smyslu to není nic deprimujícího, ale spíše inspirujícího. Proč musela tragédie Kaspara Hausera do padnout tak, jak dopadla? Tradowsky píše, „ že lidský osud je ovlivněn dvěma soubory skutečností: bud sérií inkarnací, nebo okolnostmi určité inkarnace. Čím vyšší bytost, tím širší okolnosti jako například Kristovo utrpení pro všechny věky.

Inkarnace Kaspara Hausera, jak věří, byla určena historickými okolnostmi vycházejícími z událostí roku 1604. Před tím, než uvážíme, co bylo výsledkem Kasparovy oběti, připomeňme si ohromný dějinný význam roku 1604 a období okolo něj (1585-1623), neboť ačkoliv rosekruciánský impuls byl už dlouho připraven, období let 1604-1623 může být oprávněně nazýváno jeho prvním skutečným pokusem o průlom do lidského vědomí.

Jsme vděčni Rudolfo Steinerovi, že nás upozornil na význam událostí roku 1604 pro budoucí vývoj země a lidstva. Co se v tomto roce odehrálo?

- Podle pověsti o Christianu Rosenkreutzovi byla hrobka tohoto zasvěcence otevřena v roce 1604 po období 120 let od roku 1484. Veřejné fázi rosekruciánství bylo určeno začít po této události.

- Johann Valentin Andreae napsal „Chymickou svatbu Christiana Rosenkreutzova 1459“, která byla vydána roku 1616 (rok smrti Williama Shakespeara). Rok 1459 byl, podle Rudolfa Steinera, rokem, kdy duchovní individualita, jež bývala Máním, zasvětila Christiana Rosenkreutze.”

- Kniha okultismu *Naometria* (Rozměry chrámu) od Simona Studiona se dostala do oběhu (ale nebyla vydána).

- Kepler zpozoroval supernovu a chápal ji jako znamení nového věku. Dvě nové hvězdy se objevily v souhvězdích Hada a Labutě. V době jejich objevení byly Jupiter a Saturn v konjunkci v devátém domě.

- Mladý uchazeč o trůn Dimitrij, který se prohlašoval za právoplatného syna posledního z dynastie Rurikovců, Ivana IV. (Hrozného), vpadl do Ruska z Polska a stal se carem. Objevily se doklady, že Dimitrij zdaleka nebyl loutkou jezuitů, kteří doufali, že ho využijí k nastolení římského katolicismu v Rusku, ale že dostal vzdělání od německého protestantského bratrstva v Podkarpatské Rusi (v dnešní Ukrajině). Janusz Ostrogski, kastelán v Krakově, napsal v roce 1604 polskému králi, že Dimitrij se skrýval po mnoho let v (ortodoxním) klášteře Dernaňski (v dnešní Ukrajině) a že roku 1603 odešel do Hoszczy ve Volyni, kde byla škola Polských bratří (také nazývaných „ariáni“). Účastnil se zde náboženských obřadů Polských bratří (on je popisoval jako „anabaptisty“). Jezuité pomlouvali Dimitrije po jeho smrti jako „ariánského“ kacíře. Ariánský teolog a kazatel Walenty Szmalc (1572-1622) napsal ve svém deníku v roce 1604: „1604. Hicanno filius Johannis Basilii, Ducis Moscoviae, Demetrius innotuit, qui per annos 7 delituerat in Monasteriis Ruthenicis“ (tj. „Po sedm let (1594/95-1601/02) syn Ivana IV. byl skryt v ukrajinských (ortodoxních) kláštěrech na polském území“). Podle Polských bratří bylo jeho „důvěrné“ vzdělávání svěřeno pod dohled Matthiase Twardochlebu.se (pravděpodobně pseudonym; Twardochleba v polštině znamená „tvořivý duch“). Je dobře známo, že Dimitrij byl velmi dobře vzdělán v duchovních otázkách a ve strategických a vojenských záležitostech. Polští bratři byli svými nepřáteli nazýváni „ariáni“ a byli úzce spojeni s Českými bratry. Byli aktivními odpůrci samovlády a centralizovaného státu. Jako pacifisté odmítali platit daně nebo účastnit se válek. Měli úzké vazby na esoterní podzemí ve střední Evropě, od paracelsiánů po esoteriky jako Johann Andreae a Michael Maier. Jejich školy ve východní Evropě byly řazeny mezi nejlepší v Evropě. Byli považováni za kacíře jak katolíky, tak luterány. Existuje medailón Polských bratří z rodiny Przytkowských, který byl vyroben v Norimberku v roce 1580. Na

jedné straně je rytina Ježíše s nápisem v hebrejštině: „Pán Ježíš“. Na druhé straně je v hebrejštině: „V míru povstal Král, Kristus. Vskutku, milostí BYL VYVOLEN Z LIDSTVA“.

-Vláda Jakuba I. uzavřela po desetiletích války mír se Španělskem. To umožnilo Anglii bez potíží osídlovat své kolonie v Severní Americe.

-Jakub I. dal podnět ke konferenci v Hampton Court, která zahájila proces, jež v roce 1611 vyústil ve vydání autorizované (anglické - pozn. překl.) verze Bible.

-Bytost Gautamy Buddha poslaná na Mars Christianem Rosekreutzem podstoupila „ukřižování“ a zahájila pacifikaci sféry Marsu.

Rok 1604 spadal do období nástupu epochy duše vědomé, která začala v roce 1413. Období vlády archanděla Marsu Samaela (1170-1510) vedlo k polarizaci lidských duší jako výsledek toho, co zakoušely, když procházely sférou Marsu na své cestě k opětnému vtělení na zemi. Stoupající násilí a svár v této sféře „hrozily, že odtrhnou nižší ego, které hledělo k zemi, od toho, co bylo zaměřeno k duchovnímu egu.“ Toto napětí bylo překlenutelné na zemi během pozdní 4. poatlantské epochy (tj. do roku 1413) v některých komunitách, jako byli benediktýni se svým principem *ora et labora* (modli se a pracuj) a mezi templáři se svým *vita aktiva a vita contemplativa* (život činný a život kontemplativní - pozn. překl.). V novém věku duše vědomé, kdy materialismus měl být rozvinut mnohem silněji, hrozila velká krize, jež následovala po Maršově tendenci k zatvrzování, rozdělování a individualizaci. Pokud by nebylo něco podniknuto v duchovním světě, lidstvo by se rozštěpilo vedví bez jakékoliv možnosti toto rozdělení překonat.

Christian Rosenkreutz se rozhodl tuto propast překlenout. Mars dával člověku sílu ke vtělení (srovnej železo v krvi, pluhu a meči), ale jeho vnější úkol byl splněn a nyní hrozil, že jeho působení bude zhoubné. Tradowsky říká, že pouze proměnou Marsu mohlo dojít k uzdravení a že jenom Buddh. i byl schopen se ujmout tohoto úkolu. Nevysvětluje proč, ale můžeme si dobře představit, že to bylo proto, že jako andělská bytost byl ve vztahu archandělsk<- individualitě Wotana/Odina a on sám úspěšně rozšířil Merkurův impuls bud dhismu mezi mongoloidními národy severovýchodní Asie (Tibet, Čína, Korea, Japonsko), kteří v sobě nesli atlantské dědictví a jejichž rasové charakteristiky byly formovány Maršovým orákulem ve starověké Atlantidě. Buddha byl nyní spojen s Kristem a Kristus mohl působit v *Já*“, pouze když nebylo rozděleno Čl rozštěpeno. Bylo třeba přinést oběť, aby Mars mohl být pacifikován.

Můžeme si připomenout, že Máni ve svém euroasijském hnutí spojil křesťanství, zoroastrismus a buddhismus a ve 4. století n. 1. svolal konferenci, která zasela semínka k zasvěcení Christiana Rosenkreutze ve 13- století. A potom to byl sám Christian Rosenkreutz, který podle Rudolfa Steinera svolal další duchovní konferenci na konci 16. století, kde těm, kdo na ní byli přítomni, předestřel krizi, jež hrozila a také její řešení - vyslat bytost Gautamy Buddha do sféry Marsu za účelem jejího zpacifikování, aby rozdělení lidstva mohlo být překonáno. Rudolf Steiner o tom hovoří jako o naplnění Buddhova kázání v Benaresu, přibližně o 2160 let dříve, kde vyhlásil osmidílnou stezku - učení o původu utrpení a jeho překonání.

Buddhovo mučednictví mělo přinést mír a soucítění bytostem Marsu. Tradowsky poznamenává, že tato oběť Buddha, bytosti Merkuru, je Rudolfem Steinerem vždy přirovnávána k oběti Krista. V obou případech byla výsledkem oběti velká změna. Obě se setkaly se silným odporem a nenávisť, a pouze prostřednictvím nekonečné lásky a trpělivosti byl učiněn pokrok. Kristova událost dala v zemském vývoji znamení k přechodu od fáze Marsu k fázi Merkuru. Kondenzující síly Marsu posilují vtělující se ego ve vztahu k fyzickému světu a tekuté síly Merkuru umožňují exkarnaci, uvolnění z tělesnosti, a to nikoliv ve smyslu fantastické luciferské exkarnace, ale spíše zduchovněním *Já*“, v němž toto *Já*“ dochází k pochopení svého vztahu ke světu.

Prvním otevřeným dokladem rosekruciánského impulsu roku 1604 je vydání rosekruciánských dokumentů *Fama Fratemitatis* (1614, rok po sňatku velitele Friedricha a princezny Alžběty) a

Confessio Fratemitatis (1615) v Kasselu. Ten druhý volal po „všeobecné reformaci celého světa“. Ačkoliv tento nový impuls byl veden Kristem a odrážel nový kosmický řád, byl zpočátku příliš slabý a setkal se s zuřivým odporem, jehož výsledkem byla Třicetiletá válka (1618-1648), po níž byl nucen pokračovat v „podzemí“ po dobu přibližně jednoho století (1650-1750). Do celého tohoto středoevropského/německého vývoje, který se odehrál mezi lety 1604 a 1812, se narodil Kaspar Hauser. Jeho bytost, osud a život ukazují konkrétně na jeho vztah s proudem Merkuru roku 1604. Shodou okolností o tom svědčí dokonce i jméno „Kaspar“, protože „Kaspar“ bylo jméno tradičně dávané jednomu ze tří králů, Afričanovi tmavé pleti a esoterika spojuje Afriku (zvláště Etiopii) s impulsy Merkuru. Afrika je srdcem světa a Evropa spolu s Afrikou jsou dvěma „středními“ kontinenty mezi Asií a Amerikou.

Tři duchovní proudy roku 1604

Tradowsky vidí tři duchovní následky vyplývající z událostí započatých roku 1604: prvním je prostoupení osobnosti rostoucím duchovním uvědoměním; myšlení aktivované Já se stává orgánem vnímání. Kniha Rudolfa Steinera *O poznání vyšších světů* byla vydána přesně 300 let po roce 1604 a ukazuje moderní cestu, jak dosáhnout vyššího světa v tomto světě. Steinerův verš o železe (1923) *Meč Michaela - meteorické železo* ukazuje proměnu síly Marsu, jež může následovat Buddhův čin roku 1604:

Ó člověče,

k svým službám formuješ ho v tvar. Hodnotu jeho hmotnou odhaluješ v mnoha dílech svých. Jen tehdy však ti uzdravení přinese, až zjevena ti bude moc ducha vznešená.

Kde Golgota zduchovnila zemskou substanci, Buddhova oběť zduchovnila substanci Marsu tak, že železo se může stát nositelem duchovního vědomí. To je moderní meč Michaela - probuzení duše pro ducha, jež je dobře vidět v pěti letech vědomého života Kaspara Hausera.

Druhým důsledkem roku 1604 je aktivita merkuriálního proudu. Merkur nyní působí namísto Marsu a je schopen překonat násilí a útlak. Mír, bezbrannost, dobrotivost - ty mají svůj zdroj v činu Buddhy, jenž uskutečňuje impuls Kristův. Co je nové a mladé, může být poznáno podle následujícího: jasně myslící srdce se stává silnějším než logický rozum. Tento proud je sociální a politický v tom, že činí starou politiku a společenské uspořádání nadbytečným tím, že usiluje o kompromis a jednotu spíše než o stranickost a konfrontaci. Zde cítíme vliv Máního; je příznačné, že je známý jako arcikacíř a jeho pravá povaha zůstává nepoznána. Stejně tak byl pomlouván Kaspar Hauser jako podvrh, podvod nebo blázen a jeho pravá povaha zůstává též z velké části nepoznána. Politickou přirozeností tohoto proudu je vůle k proměňování všech společenských vztahů prostřednictvím impulsu trojčlenného společenského uspořádání. Zajisté, počet válek se od roku 1604 ve skutečnosti snížil, ačkoliv to tak možná nevypadá, neboť média nám je neustále staví před oči. Války se však svojí povahou staly mnohem horšími. Moc, násilí, vojenská síla a strach, „válka proti teroru“ (o níž se nám opakovaně říká, že bude trvat téměř navěky) a bezpečnostní vědomí jsou všudypřítomnými doklady. Tyto jevy jsou založeny na dekadentních silách Marsu. Stejně jako nebyl mnohými dosud uchopen Kristův impuls, podobně nepronikla dostatečně ani Buddhova oběť. Síly odporu vzrůstají, jsou-li živeny lidskými dušemi. Války jsou symbolem toho, že příliš mnozí se stále ještě oddávají dekadentním silám Marsu. Toto nebezpečí vzrostlo až k bodu hrozícího zničení planety. Nejhorší události 20. století při pohledu zpět poukazují na potřebu proměňujícího skutku Buddhy na Marsu. Třetí důsledek vidí Tradowsky v *uzdravujícím* působení, jež může vycházet pouze ze středního prvku spojujícího protiklady - skutečný smysl kulturního impulsu střední Evropy. Příkladem je

anthroposofické léčebné vzdělávání a pomoc lidem s postižením. Tento střední, zprostředkující prvek můžeme také vidět ve spolupráci Goetha a Schillera. Goethe našel jednotu smyslového a nadsmyslového v archetypu rostliny; Schiller ji našel v umělecké hře - v nové, osvobozující skutečnosti. V tomto novém typu přátelství založeném na jednotě protikladů - nikoliv na sympatii nebo osudu - se vytváří nová karma.

Buddhova oběť na Marsu, nerozlučně spjatá s rosekruciánským impulsem a hnutím, je „kosmickým zrozením středoevropského impulsu v jeho trojčlennosti: v duchovním vědomí, společenské proměně a v duchovní jednotě.“ Tento kosmický merkuriální impuls sytí srdeční oblast Evropy. Stojí za pozornost, že britská historička Francis Yatesová, již vděčíme za mnohé v tom, že byla první v anglicky mluvícím akademickém světě, kdo se začal vážně zabývat rosekruciánstvím, se přesto dopouští chyby, když se snaží ztotožnit toto hnutí s Británií a zvláště s alžbětinským mágem Johnem Dee. Právě tak jako se musela Kristova událost odehrát v zeměpisném srdci světa - v Izraeli, napůl cesty mezi Čínou a Amerikou, tak se také Buddhova událost musela odehrát ve *střední* Evropě, v Německu. Norimberk byl tradiční obchodní křižovatkou Evropy a městem velmi významné Zlaté buly z roku 1356. Je nanejvýše významné, že to bylo právě toto město, na jehož Lojovém náměstí se objevil Kaspar Hauser jako světlo v temnotě a že si totéž město vybraly nejhorší síly zla, aby odtud do celé Evropy vysílaly temnotu svého jedu z obrovských nacistických shromáždění. Rosekruciánská Buddhova událost roku 1604, s níž je Kaspar Hauser tolik spojen, směřuje ne ke krvi, ale k uvolnění člověka z pokrevních svazků jako světoobčaba, který se cítí být obyvatelem dvou světů. Tento ideál žije v mnoha nositelích skutečného německého kulturního impulsu, impulsu, jež prosazovali Goethe a Schiller.

A konečně můžeme zaměřit svoji pozornost k výsledkům oběti Kaspara Hausera - k jádru otázky, co jí mělo být dosaženo a k odpovědi na nejhlubší možné úrovni v *této studii* (ačkoliv ne samozřejmě v absolutním smyslu) na otázku Rudolfa Steinera, kterou jsme položili na začátku: *Odkud přišel Kaspar Hauser?*

Proti Buddhově oběti na Marsu existoval silný odpor. V Londýně dne 2. května 1913 Rudolf Steiner řekl, že Kristus se po svém vzkříšení spojil s anděly a od té doby zůstává spjat se zemí, neviditelný lidskému zraku. Ve věku Gabriela (1510-1879), v období duše vědomé, se cosi stalo nezbytností, totiž rozvoj přírodní vědy z důvodů, o kterých jsme se již v této studii zmínili. Materialismus a agnosticismus dosáhly do roku 1800 dosud nejvyšší úroveň a takovéto pocity byly přenášeny po smrti do duchovního světa. To vedlo k novému Kristovu mystériu, jež spojuje 19. a 20. století. Ježíš byl nositelem Krista na zemi; v andělské sféře byl Kristus nesen andělem. Tento anděl nesoucí Krista utrpěl ztrátu vědomí v důsledku stoupajícího materialismu přenášeného do andělské sféry Měsíce odcházejícími lidskými dušemi. Během 19. století „ti, kdo překračovali práh, od 16. století vzdorovali nebo odporovali Kristovi“. Celé 19- století tím bylo poznamenáno. Tak nastalo opakování mystéria Golgoty v andělské sféře - ve svém důsledku druhé ukřižování Krista. Je velmi významné, že Rudolf Steiner o tom hovořil **v Londýně.158** To mělo vést, jak řekl, ke *druhému vzkříšení*- ke vzkříšení *vědomí Krista* v lidských duších na zemi ve 20. století: návrat přirozené jasnovidnosti má umožnit étemé vnímání Krista v podobě anděla.

Jedna z nejrannějších vydaných přednášek, v nichž Steiner hovořil o éterném znovuoživení se Krista, byla přednesena v *Karlsruhe* dne 25. ledna 1910,159 což je samo o sobě dostatečně významnou skutečností vzhledem ke spojení Karlsruhe s Kasparem Hauserem, které jsme v této studii zkoumali. Tehdy ale nehovořil o druhém ukřižování, o vyhasnutí vědomí anděla, které - jak řekl o tři roky později v roce 1913 v Londýně - vlastně éterné znovuoživení umožnilo.

„ Tento nástup bezvědomí v duchovních světech povede ke vzkříšení vědomí Krista v duších lidí žijících na zemi ve 20. století... vědomí ztracené lidstvem vyvstane opět pro jasnovidné vnímání... odumření vědomí Krista ve sféře andělů v 19. století značí vzkříšení přímého vědomí Krista - jinak řečeno, Kristův život bude pocítován lidskými dušemi více a více jako přímá osobní zkušenost počínaje 20. stoletím. “

V Karlsruhe v roce 1910 Steiner hovořil o starobylém stavu vědomí, o úrovni a povaze vědomí sebe u atlantského člověka a o tom, co následovalo až do období káli jugs (3101 př. n. 1.-1899 n. 1.). Pak mluvil o tom, jak se nyní, když káli juga skončila (1899) bude přirozená jasnovidnost navracet a jak to umožní vzrůstajícímu počtu lidí prodělat zážitek, jaký měl Pavel na cestě do Damašku –

V střeoevropské kultuře „Já“, kde trojčlenný princip Volnost, Rovnost, Bratrství zapustil kořeny, nacisté kázali starobylé dogma „Jeden národ, jedna Říše, jeden Vůdce“.

David Newbatt, 2006

vidění Krista v éterném světě, počínaje rokem **1933**- Jinými slovy, konec káli jugy v roce 1899 dá lidstvu nové schopnosti, ale teprve v roce 1913 jsme se dozvěděli, že to byla oběť andělského vědomí v 19. století, která vlastně umožnila lidstvu vnímat éterného Krista. Můžeme navrátit zrak slepému člověku, ale pokud před něj nebudou umístěny objekty, stále ještě nic neuvidí; byla to oběť v 19. století, která jaksí umožnila duchovnímu vjemu éterného Krista předstoupit před náš zrak - být „vzkříšen“. V Kasparově rodišti, v Karlsruhe, Steiner tedy oznamuje nadcházející skutečnost éterného znovuoživení, aniž by řekl, co ji umožnilo. V Londýně, v hlavním městě národa, jehož historickým úkolem bylo rozšířit hodnoty materialistické vědy a filosofie po světě, a jehož představitel lord Stanhope byl hluboce zapojen do ukřižování 19. století, popisuje, jak toto ukřižování předchází éternému znovuoživení.

Člověk tak zažil vzkříšení těla v roce 33 n. l. a vzkříšení vědomí počínaje 20. stoletím, o devatenáct století později (1933). S těmito poukazy Rudolfa Steinera na mysl může Peter Tradowsky říci, že během dvanácti let svého uvěznění Kaspar Hauser jako dítě zažil - jako „pozemský lidský zástupce“ - vyhasnutí vědomí anděla. Kristovy síly v Kasparu Hauserovi prošly mučednickou smrtí, takže v tomto smyslu můžeme porozumět Steinerovým slovům: „vedle Christiana Rosenkreutze to byl Kaspar Hauser, kdo měl největší porozumění pro utrpení Krista“ a že „kdyby (Kaspar Hauser) nežil a nezemřel tak jak žil a zemřel, veškeré spojení mezi zemí a duchovním světem by bylo úplně přerušeno“. **Přechod od „ukřižování“ 19. století ke „vzkříšení 20. století tak byl umožněn obětí Kaspara Hausera.** To bylo zjevně něco důležitého nejenom pro Německo nebo Evropu, ale pro celý svět.

Tato oběť ve svém důsledku však znamenala také oběť ducha německého národa. Zde nám před očima jasně vystávají slova Rudolfa Steinera z roku 1915 o obětním poslání německého národa. Země západní a severní Evropy stejně jako Rusko už do té doby dosáhly národního vědomí, státnosti a definované národní kultury ve věku Gabriela, jak jsme se zmiňovali již dříve. Řada na Německo se zdála přicházet během napoleonské éry. Nebylo to ani tak kvůli omezeným impulsům národní pýchy, proč se nejlepší myslitelé Německa snažili učit od Francouzů, ale tito byli spíše přitahováni francouzským důrazem na všeobecná lidská práva. Ten sám byl odrazem růstu ducha vědomí já a osobní svobody, které se vyvíjelo v lidstvu od počátku doby duše vědomé v roce 1413. Byl to tento podstatně lidský prvek, jež němečtí idealisté oslavovali a který se snažili potvrdit pro Německo a Evropu od porážení Napoleona až do porážky revoluce 1848. Tento vznešený duch německého idealismu byl obětován zabitím Kaspara Hausera. Uvěznění představovalo vyhasnutí vědomí onoho anděla, v němž dlel duch německého národa, archanděl, který chtěl sestoupit k národům německé kulturní oblasti. Jedno lidské dítě - ve kterém dlel anděl, jenž byl v té době spojen s archandělem německy mluvících národů - a další anděl - ve kterém dlel Kristus - se museli vzdát svého vědomí. Jak to vyjadřuje Tradowsky, experiment *uvěznění*- odpovídající vyhasnutí andělského vědomí - se vztahuje k (nevědomé) Kristově události; vražda souvisí s dynastickým zločinem (překážka na cestě vynořující se síly „Já“ v jednadvacetiletém). Individualita Kaspara Hausera, a který se do věku 21 let stával stále schopnějším mladým mužem, se dokázala probíjet k vědomí. Kdyby jeho ochránce Anselm von Feuerbach nebyl odstraněn ze scény šest měsíců před Kasparovou vlastní smrtí, je možné, že Kaspar Hauser mohl nějakým způsobem znovu získat své právoplatné místo jako velkovévoda Bádenský, v kterémžto případě by se německá historie se vší pravděpodobností ubírala jiným směrem. Vražda to znemožnila. Byla to tedy vražda Kaspara spíše než jeho uvěznění, jež značila oběť ducha národa. Jeho volné spojení s lidsko-andělským jedincem, jehož prostřednictvím chtěl sestoupit k národu jemu svěřenému, bylo přetnuto, což nezbytně vyžadovalo jeho návrat na vyšší úroveň duchovního světa. To ponechalo německý národ podivně opuštěným jeho duševní inspirací - opuštění, které bylo jednak znatelné v životech mnoha nejlepších představitelů německého a rakouského kulturního života v 19. století a jednak jimi bylo pociťováno ať už akutně či více podvědomě. Německý národ byl opuštěn - nevyhnutelně - svým mladým, „nezkušeným“ duchem národa, opuštěn

ne v absolutním smyslu, protože s ním byl stále spojen ze vzdálenější oblasti duchovního světa, ale jeho stažení jej ponechalo bez inspirace, což se stávalo stále jasnějším v desetiletích po roce 1833.

Kasparovo uvěznění na hrádku Pilsach spojuje Ludvík Polzer-Hoditz s jezuitou, nepřáteli vývoje „Já“. 161 Je nutno uznat, že do dnešního dne o tom nejsou žádné přímé důkazy, ačkoliv jezuité byli v Království Bavorském s jeho hlavním městem Mnichovem vždy silní a vlivní (Norimberk naproti tomu byl většinou protestantský). Ingolstadt se svojí universitou býval též silným jezuitským centrem. Ten byl také v Bavorsku a bylo to zde, kde v roce 1776 jezuita vyškolený Adam Wieshaupt založil svůj řád Illuminátů, jenž byl vybudován podle jezuitů a přece se snažil zničit je i celý *ancien regime*. Jezuité, vědomi si faktu reinkarnace, museli vědět, že kdyby dítě bylo zabito, rychle by se reinkamovalo, jak to děti často zřejmě činí. Bylo to tedy jeho lidská „Já“, které se snažili potlačit tím, že mu odepřeli schopnost chodit, slyšet lidskou řeč anebo zažít plnou skutečnost smyslového světa. Zajisté nebylo žádnou náhodou, že Rudolf Steiner poprvé hovořil o fantomu těla Zmrtvýchvstalého, o jezuitské věrouce a praktikách v říjnu 1911/162 opět právě v **Karlsruhe** a že vážná nenávist k němu začala právě v té době. Ale proti jezuitským činům mohla působit Kristova moc vzkříšení činná ve vztahu Goetha a Schillera, neboť 33 let poté, co jejich přátelství začalo v roce 1794-1795 vydáním Goethovy pohádky *O Zeleném hadu a krásné Lilii*, Kaspar byl osvobozen o Svatodušních svátcích roku 1828. Zlo způsobuje opak toho, co zamýšlí. Jméno „Dítě Evropy“ bylo dáno Kasparovi spontánně v červenci 1828, dříve než se vyskytla jakákoliv zmínka o jeho původu. Staré Evropě bylo darováno dítě - impuls nadsmyslového ve smyslovém. Nikoliv dítě jednoho či dvou národů, ale všech národů Evropy. Jako byl Ježíš vítán téměř s universální radostí v Jeruzalémě na Květnou neděli, ale opuštěn vrtkavým a zapomnětlivým obyvatelstvem a ukřižován během pěti dnů, tak byl Kaspar Hauser vítán s velkým zájmem a vřelostí v Norimberku, Německu a Evropě na Svatodušní pondělí, ale opuštěn vrtkavým a zapomnětlivým obyvatelstvem po třech letech a zavražděn po pěti.

Jako se neúprosná ale v podstatě bázlivá osobnost lorda Stanhopea přiblížila k nadějnému Kasparovi v roce 1831 a vrhla na něj svůj stín, tak stejně neúprosná a stejně bázlivá postava Bismarcka zastínila Německo v roce 1862, 33 let poté, co Stanhope zasáhl tak násilně do Kasparova života. Německo v podobě Pruska bylo vnímáno zbytkem Evropy jako pachatel svého prvního národního „zločinu“ ve válce proti Dánsku v roce 1864. Může se zdát podivné nazývat „bázlivým“ muže, o němž se slavně traduje, že vyhlásil: „My Němci se bojíme Boha a nikoho jiného“, ale bázlivý vskutku byl, protože to byl člověk, který se jako všichni materialisté bál ducha a jeho strach ho zahnal do strnulosti pruského aristokratického konzervatismu a do jeho feudálního poddanství rodu Hohenzollemů. Sám sebe popisoval prostě jako „pruského úředníka“ a přál si mít vyryto na svém náhrobku jednoduše „oddaný německý sluha Viléma I.“ Steiner o Bismarckovi napsal:

Věřím, že by bývala možnost, aby Bismarck uskutečnil svoji sociální monarchii. Tato možnost by nastala, kdyby Lassalle nepřišel o život ve svém lehkomyšlném duelu s Racowitzou v roce 1864. Bismarck nevěděl, co si počít s principy a idejemi. Ty se nacházely mimo okruh Jeho světového názoru. Dokázal jednat pouze s lidmi, kteří ho konfrontovali se skutečnými fakty. Kdyby Lassalle žil, pravděpodobně by přivedl dělníky k bodu, ve kterém by byl Bismarck zralý k sociálním reformním plánům tak, že by dělníci byli schopni vypracovat řešení sociální otázky pro Německo ve shodě s Bismarckem. K vyřešení sociální otázky ve správné době v Bismarckově smyslu chyběl Lassalle. Bismarck nedokázal začít jednat se socialistickými stranami, jak se vyvinuly krátce po Lassallově smrti, které si nepřály být vedeny živými lidmi, ale abstraktními marxistickými teoriemi. Kdyby tam proti němu stál Lassalle jako mocenský faktor vedoucí dělníky, Bismarck by býval mohl založit sociální stát s králem v čele, ale se stranickými doktrínami Bismarck nevěděl, jak postupovat.

Další velcí konzervativci, takoví jako Mettemich v Rakousku na počátku století a lord Salisbury v Británii na jeho konci, měli s Bismarckem společný výrazný nedostatek politické a sociální představitosti; případně tam, kde nějakou vůbec použili, byla to imaginace ponuré, pesimistického a bojácného druhu. S pruským ovládnutím Říše a s rostoucím materialismem anglického modelu, který zbožňoval peníze, moc a průmysl, byl skutečný německý duch, jak to vnímal Nietzsche, „vykořeněn“. Ale to bylo nevyhnutelné, jakmile byl Kaspar Hauser zabit, protože jak jsme pochopili, byl to andělský mladík nesoucí německého ducha národa, jenž byl sám „mladým“ nezkušeným archandělem, bývalým andělem Buddha. Schopnosti pachatelů, říká Tradowsky, nebyly pouze výsledkem jejich vlastních záměrů, ale materialismu lidských duší od roku 1600. Celá událost se odvíjela na obou stranách prahu takovým způsobem, že to vyžadovalo oběť nevinných.¹⁶⁴ Obě oběti - anděla-člověka Kaspara Hausera na zemi a anděla nesoucího Krista v éterném světě - se spojily dohromady ve svých důsledcích přesně o sto let později v roce 1933, kdy Hitler získal moc v Německu a kdy éterný Kristus začal být viditelný po celém světě, což značilo vzkříšení jeho andělského a lidského vědomí.

Kaspar Hauser tak měl větší význam pro 20. století a budoucnost, než měl pro 19. století. To vysvětluje velkou nenávisť proti Kasparu Hauserovi, nejdříve organizovanou Stanhopem během let 1833-1836 v jeho kampani k očernění jména Kaspara Hausera a pokračující dodnes, jak jsme ji například viděli v padělaných tvrzeních genetické analýzy v kampani proti památce Kaspara Hausera vedené jedním z předních časopisů Německa *Der Spiegel* zcela nedávno v roce 1996. Druhý, nezávisle provedený genetický test v roce 2002 ukázal, že tato tvrzení byla založena na falešných dokladech:

V listopadu 1996 německý časopis „Der Spiegel“ přinesl zprávu o pokusu geneticky porovnat vzorky krve z kalhot, o nichž se předpokládalo, že patřily Kasparu Hauserovi. Rozbor byl proveden v laboratořích kriminalistické služby v Birminghamu a v LMU institutu soudního lékařství při Mnichovské univerzitě. Porovnání s členy královské rodiny nepřineslo přesvědčivé závěry. Později se jasně ukázalo, že kalhoty nepocházely od Kaspara Hausera, ale pravděpodobně z výstavy kalhot, o nichž se tvrdilo, že patřily Kasparu Hauserovi, na berlínském policejním ředitelství v roce 1905... V roce 2002 však Ústav kriminálního lékařství University v Münsteru analyzoval vlasy a tělní buňky, o nichž se také tvrdilo, že patřily Kasparu Hauserovi, a došel k přesvědčivějším výsledkům. Bylo odebráno celkem šest vzorků z nižných zdrojů: z chlápceva klobouku a kalhot spolu s kadeřemi vlasů, částečně ze soukromé sbírky ansbacherského soudního presidenta Feuerbacha. Rozbory trvaly dlouhou dobu, protože výsledky v laboratoři byly mnohokrát přezkoumávány v zájmu přesnosti. Genetický kód byl totožný ve všech šesti vzorcích a z 95% se shodoval s kódem Astrid von Medingerové, potomka Stephanie de Beauharnais, která by byla matkou Kaspara Hausera, kdyby vskutku byl dědičným princem Bádenským. Zdá se, že svědectví DNA dokazuje, že Kaspar Hauser byl vskutku potomkem rodu Bádenů.

Kasparovo právo být pokládán za právoplatného prince bádenského tak bylo potvrzeno - dokonce i na základě fyzického svědectví DNA! Kampaň *Spiegelu* byla dalším příkladem nenávisť proti postupujícímu duchu Kristovu, neboť případ Kaspara Hausera není případem pouze historickým.

Mnoho německých lidí a mnoho z německého kulturního vývoje 19. a 20. století bylo obětováno, aby mohlo být uskutečněno velké poslání Kaspara Hausera pro celé lidstvo - druhé mystérium Golgoty (ukřižování vědomí). Kaspar Hauser byl mostem mezi smrtí a vzkříšením vědomí anděla nesoucího Krista. V tomto vztahu mezi „dvěma mystérii Golgoty“ spočívají osudy „dvou národů středu“ - Němců a Židů, od kterých bylo též nějakých 1800 let předtím požadováno přinést oběť svého lidu a své kultury, aby umožnili uskutečnění mohutné duchovní události ve prospěch celého světa.

Národy světa se budou muset naučit rozlišovat, co přichází z ducha národa, a co přichází z vnější moci státu. Stojí za zmínku, že slovo „vlastenec“ je nyní velmi používáno například v USA. Co vytváří

pravého „vlastence“? Goethe vyzýval Němce, aby zapomněli na přelud národní jednoty a Schiller rozlišoval mezi národem a Říší. Nietzsche považoval Říši a německého ducha za vzájemně se vylučující. Skutečná láska k zemi spočívá v prohlubování porozumění pro to, jak duchovní svět působí na vlastní zemi a kulturu; to znamená jednání v souladu s tím, co může někdy vyžadovat přijetí toho, že moje země musí někdy trpět, zatímco tradiční vlastenectví (patriotismus) až příliš často vede ke slepé poslušnosti státu a k přístupu „moje země především, ať už je v právu či nepravu“. Kaspar, byl dán střední Evropě jako Dítě Evropy právě, když stará německá politická jednotka „Svaté říše římské národa německého“ byla zničena Napoleonem v roce 1806, poté, co vytvořil Francouzskou říši (1804), 1000 let od doby, co Karel Veliký vytvořil francko-germánskou říši v roce 800. Osudy těchto dvou individualit - Napoleona, muže Marsu a Kaspara, muže Merkuru - byly spolu jasně spojeny. Je pozoruhodné, že Napoleonův milovaný syn (narozený rok před Kasparem 20. března 1811), kterého nazýval „Králem Říma“, a jemuž byl po pádu jeho otce dán titul „Vévoda říšského města“, byl jako Kaspar držen v kleci, i když pozlacené, u dvora ve Vídni, daleko od svých rodičů, kteří stejně jako rodiče Kasparovi byli francouzského a německého původu. Po ostražitým zrakem Metternicha mladý Napoleon II. slábl, až zemřel na tuberkulózu ve věku 21 let dne 22. července 1832, rok před Kasparovou smrtí. Rudolf Steiner nemohl najít předcházející inkarnace ani u Kaspara ani u Napoleona Bonaparta. Mohlo to znamenat, že Bonaparte byl také nějakou andělskou bytostí - třeba zaostalou? Bytostí, která zapoměla nebo opustila své poslání sjednotit Evropu mírovými prostředky, zatímco Kaspar mohl být - a přece se jím ještě může stát - středem nové „zduchovené“ Evropy?

Byla to noc za úplňku měsíce, 5. až 6. dubna 1909, kterou si Rudolf Steiner vybral k položení základního kamene rosekruciánského chrámu v Malschi - první „anthroposofické“ stavby. Nacházela se poblíž místa narození Kaspara Hausera - Karlsruhe, které, jak si pamatujeme, leží na přímé linii spojující je s Ansbachem, Norimberkem a Karlštejnem, hradem posledního zasvěceného císaře Svaté římské říše Karla IV. Budova v Malschi je známa jako „František z Assisi“, o němž Rudolf Steiner později vysvětlil, že byl žákem nadpozemského Buddhy okolo roku 700 n. l. v oblasti Černého moře. František byl samozřejmě později inkarnován ve 13- století. Jeho vlastní osud v té době byl obrazem změny od Marsu k Merkuru, protože byl ve svém mládí bojovníkem. Oné noci ze 6. na 7. dubna Rudolf Steiner pronesl tato slova:

Chceme položit základní kámen této budovy do lůna Matky Země, pod paprsky měsíce v úplňku zalévající nás zde, obklopeni zelení přírody, jež zahaluje budovu. A právě tak jako Měsíc odráží paprsky Slunce, tak také my usilujeme o to, abychom zrcadlili světlo božských duchovních bytostí. Naplnění důvěrou se obracíme k naší veliké Matce Zemi, která nás s takovou láskou nese a ochraňuje... V bolesti a utrpení naše Matka Země ztvrdla. Je naším posláním, abychom ji opět zduchovnili, vykoupili ji tak, že silou svých rukou ji přetvoříme v duchem naplněné umělecké dílo. Kéž je tento kámen prvním základním kamenem k vykoupení a proměně naší planety Země, a kéž moc toho kamene zesílí tisícinásobně. Když jsme ještě spočívali v hrudi svého Stvořitele, obklopeni božskými mocnostmi, tkal v nás vše pronikající a vše objímající Otcův Duch. Ale byli jsme ještě bez vědomí, postrádali jsme nezávislost. Z tohoto důvodu jsme sestoupili do hmoty, abychom se zde naučili mít vědomí sebe. Potom přišlo zlo. Pak přišla Smrt. Ale ve hmotě působil také Kristus a pomohl nám překonat smrt, a jako nyní v Kristu umíráme, tak žijeme. Překonáme smrt a svými mocnými silami zbožštíme a produchovníme hmotu. Tak se v nás probudí moc uzdravujícího Svatého ducha

Není snad toto obraz života Kaspara Hausera pronesený poblíž místa, kde se narodil? Uvážíme-li nezměrný význam Kaspara Hausera, může se zdát překvapující, že Rudolf Steiner o něm neřekl více, než těch několik málo poznámek, které máme. Zdá se, že k tomu mohl mít dva důvody, jeden vysoce esotemí, druhý více „pozemský“. Existuje duchovní pravidlo, že o tajemstvích týkajících se práce rosekruciánů se nesmí hovořit po 100 let. Toto pravidlo bylo v tomto případě obzvláště namístě, neboť přímý potomek velkovévody Leopolda z linie Hochbergů, který zaujal místo Kaspara Hausera jako právoplatného prince z Bádenu v roce 1830, byl princ Max z Bádenu (1867-1929), jenž se pak

stal posledním kancléřem říšského Německa na samém konci 1. světové války (3. října 1918 - 9. listopadu 1918). Jak je popsáno v Kapitole II16®, byl to člověk ve vysokém postavení, ve kterého Rudolf Steiner vkládal svoje poslední naděje, že předloží světu ve jménu Německa trojčlenné sociální uspořádání jako duchovní odpověď na jalové abstrakce čtrnácti bodů Woodrowa Wilsona. Rudolf Steiner měl v roce 1918 dva rozhovory s princem Maxem, jeden v Karlsruhe a jeden v Berlíně. Princova svoboda reprezentovat trojčlenný sociální řád nemohla být kompromitována tím, že by byly veřejně řečeny všechny možné věci o jeho zneužitém předkovi Kasparu Hauserovi. Dopadlo to tak, k velkému zklamání Rudolfa Steinera, že princ Max neuspěl v představení myšlenek trojčlenného sociálního uspořádání světu a namísto toho souhlasil s příměřím na základě 14 bodů. Rudolf Steiner to popsal jako „strašlivou duchovní kapitulaci“. 169 Ale je tu ještě něco, co spojuje Malsch s Kasparem Hauserem. Tradowsky podává zprávu, že Rudolf Steiner hovořil o regionu Karlsruhe v souvislosti s oblastí potápějícího se atlantského kontinentu a při zakládacím ceremonálu „Pobočky Františka z Assisi“ 6. dubna 1909 jej opět spojil s Atlantidou a hovořil o tom, jak velký sluneční zasvěcenec slunečního orákula „shromáždil okolo sebe malou skupinu lidí, kteří měli nést duchovní život Atlantidy do poatlantských kultur...“ Později výslovně prohlásil: „Rysy staré Atlantidy se opakují.“

To, co Kaspar Hauser přinesl ze své cely a předvedl svým současníkům, svědčí o oněch prvotních tvořivých silách dětství - otevřenosti, důvěře, přijetí a vděčnosti, které nám umožňují „obrátit se a být jako malé děti“ bez nichž, jak říká Kristus, bychom jako dospělí nevešli do duchovního světa. Po krátký čas, během svého pobytu v Norimberku se svými přáteli a zastánci byl Kaspar Hauser jako onen princ v Goethově pohádce *O Zeleném hadu a krásné Lilli*, který spojoval všechny dohromady v pravý čas, stavěl most mezi světy, a mohl takovým být, kdyby býval žil, třeba jako princ Bádenský nebo král sjednoceného Německa. I přesto však ten most stejně vybudoval, sám v temnotě po 12 let, udržován při životě pouze duchovním světem a jedinou neznámou, neviděnou lidskou bytostí „člověkem“, jak ho nazýval, který se staral jen o jeho nejzákladnější tělesné potřeby. Během pěti let v Norimberku vystavěl most účinkem, který měl na lidská srdce, myslí a vzpomínky. Oběť byla nezbytná, aby mohl být vybudován most přes temnotu 19- století, a on jej svým životem a smrtí vybudoval dobře. Nedal nám snad možnost vidět éterného Krista?